

Jeg vil gerne betone, at det ikke er min Mening med denne min Henstilling, at Faderens og Moderens Ansvarsfølelse skal svækkes eller deres Forpligtelse til at forsørge deres Børn skal forringes; der kunde maaske endogsaa være Anledning til at søge denne Forpligtelse skærpet. Men jeg ønsker ved mit Forslag at bidrage mit til om muligt at skabe nogenlunde taalelige Kaar for de mange Børn, der er uden Skyld i, at de fødes ind i en for dem saa ulykkelig Tilværelse, som det er at være hjemløs i Verden. Jeg skal tillade mig at henstille, at denne Sag tages op med stor Velvillighed saavel af den høje Regering som af Rigsdagen.

Hans Rasmussen: Paa Finansloven § 2, Afsnit C., Telegraf- og Telefonvæsenet, er der optaget Forslag om Bevilling af 245 000 Kr. til en traadløs Forbindelse mellem København og Rønne. Jeg vil som Repræsentant for Bornholm udtale min Tak, fordi der ved denne Bevilling gøres et Skridt til Opfyldelse af et Løfte, der for et Par Aar siden her paa Rigsdagen blev givet af den daværende Minister for offentlige Arbejder. Man staar her ved Løsningen af et Spørgsmaal, der har været paa Dagsordenen i lange Tider, idet man tilvejebringer en Forbindelse, der har været meget haardt tiltrængt, og som særlig i de senere Aaringer, specielt i Krigsaarene, har været meget haardt savnet, nemlig en Telefonforbindelse mellem den isoleret beliggende Landsdel og det øvrige Land. Allerede for 15 Aar siden blev Spørgsmaalet rejst gennem et Andragende fra Øens Befolkning til Trafikministeriet. Man havde den Gang Betæneligheder, og Sagen kom ikke videre. I Aarene 1910 og 1913 blev der paa ny indsendt Andragender om denne Sag, og baade den Gang og senere blev der med paaskønnelsesværdig Iver af de daværende Repræsentanter for Bornholm her i Folketinget vist Sagen Interesse, og Opmærksomheden for den blev holdt ved lige. Samtidig blev der i Trafikministeriet iværksat Overvejelser med Hensyn til Spørgsmaalets endelige Ordning dels i Henseende til den tekniske Side af Sagen, men naturligvis ogsaa med Henblik paa den økonomiske Side. Nu foreslaas der en traadløs Telefonforbindelse. I dette Spørgsmaal maa naturligvis Administrationen have det afgørende Ord. Naar Forslaget nu foreligger her, accepteres det aldeles utvivlsomt fra Øens Befolknings Side med Tak. Man haaber nu blot paa, at Anlægget snart maa være en Kendsgerning, og at det i enhver Henseende maa svare til sin Hensigt og ikke maa bringe Skuffelse i

Henseende til sin Brugbarhed, ej heller i Henseende til Taksterne.

Jeg har i øvrigt begæret Ordet for ganske kort at rette dels en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister og dels en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister. Min Forespørgsel til Justitsministeren gaar ud paa at faa at vide, om der snart fra hans Side kan ventes forelagt et Forslag om en Revision af almindelig borgerlig Straffelov. Det er et Spørgsmaal, der har været paa Dagsordenen ved forskellige Lejligheder. Der har været nedsat en Kommission derom, uden at der endnu er opnaaet noget Resultat. Jeg rejser Spørgsmaalet i dette Øjeblik, fordi jeg interesserer mig for Kapitlerne 23—27 angaaende Udmaaling af Straf for Berigelsesforsøelser. Det forekommer mig, at den almindelige borgerlige Straffelov meget ofte virker som en Klasselov, der rammer de ubemidlede og fattige meget haardere end de mere velstillede. Den fattige Moder f. Eks., der er enig stillet og maa forsørge en Flok Smaaabørn og lader sig friste til at begaa en Berigelsesforsøelse for sine Børns Skyld og en Gang tidligere har haft noget udestaaende med Retfærdigheden, rammes forholdsvis haardere end de, der er anderledes og bedre stillede i vort Samfund. Og lægger vi Mærke til de Domsafsigelser, der finder Sted, og som vi holdes underrettet om gennem Pressen, ser vi en Række Eksempler paa, hvor haardt de rammes, som bliver dømt anden Gang, altsaa de, som en Gang tidligere har været paa Kant med Retfærdigheden. Jeg skal ikke trætte Tinget med at nævne Eksempler, thi de, der følger lidt med, vil selv have udmærket Lejlighed til at gøre sig bekendt med disse Forhold. Jeg har kun ønsket at spørge, om der snart kan ventes fremsat et Forslag om Revision af Straffeloven.

Den Henstilling, jeg vil gøre til den højtærede Indenrigsminister, gaar ud paa at søge ændret en Praksis, som Ministeriet synes at have fastslaaet overfor de Ansøgere om Indfødsret, der en Gang langt tilbage i Tiden har begaaet en eller anden, ofte maaske ganske ringe, Forseelse. Det synes at være Praksis, at saadanne Mennesker skal have opholdt sig i Landet i 30 Aar, før de kan blive optaget paa Lovforslaget om Indfødsrets Meddelelse. Dette kan i adskillige Tilfælde virke i høj Grad pinligt overfor den enkelte Ansøger, naar det drejer sig om de rene Smaatterier, en Ungdomsletsindighed, en lille Berigelsesforsøelse, der er begaaet for 20—25 Aar siden. Jeg kan forstaa, og ogsaa billige, at man gør nogen Forskel paa dem, der ikke har haft noget